

ЗОЛОТИЙ КЛЮЧ

Був собі колись один хлопець, який любив надвечір послухати цікавезні оповідки двоюрідної бабці. Одного разу вона сказала йому, що на кінчику веселки можна віднайти золотий ключ.

– А що це за ключ? – запитав хлопчик. – Від чого він? Що відмикає?

– Цього ніхто не знає, – відповіла бабця. – Може, колись тобі вдасться це з'ясувати...

– Якщо він золотий, – замислено мовив хлопець, – я міг би його продати й отримати грошей – хоч лопатою гребти.

– Якщо продавати, то краще й не знаходити, – запелечила бабця.

Уночі хлопцеві наснився золотий ключ...

Звісно, усе, що бабця розповіла хлопцеві про золотий ключ, було б нісенітницею, коли б їхній будиночок не стояв на межі Казкової країни. Бо достеменно відомо, що за межею Казкової країни ніхто ніколи не може знайти того місця, на яке опираються кінці веселки. Та й сама веселка вельми піклується про той золотий ключ, завжди перелітаючи з місця на місце, аби хтось не знайшов його! Проте в Казковій країні все зовсім інакше. Тут речі, які ми сприймаємо реальними, примарні на вигляд, натомість речі, що тут весь час рухаються,

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

там і з місця не зрушиш... Тож не було нічого дивного в розповідях старенької пані про золотий ключ.

– А ви коли-небудь знали когось, хто знаходив цей ключ? – спитав якийсь хлопчик.

– Так. Я вважаю, що твій батько знайшов його.

– І що він з ним зробив, ви можете мені сказати?

– Він мені ніколи не розповідав, любий.

– І який же був той ключ? – допитувався хлопчик.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

- Він мені його ніколи не показував.
- А як зазвичай з'являється новий ключ?
- Не знаю, дорогенький, – зітхнула бабця.
- Можливо, його знесла веселка, наче курка яйце? –

задумливо припустив малий.

– І таке може бути, – усміхнулася бабця. – Тобі дуже пощастить, якщо ти знайдеш гніздо.

– Або ж він скочується по веселці з неба?

– Цілком імовірно...

Одного літнього вечора хлопчик стояв біля заграшованого віконця своєї кімнати та дивився на ліс, що оточував Казкову країну. Його дерева розрослися неподалік будиночка. Ліс підходив близько до будиночка двоюрідної бабці, навіть кілька страхітливих рослин зуміли знайти своє тихеньке місце в її саду. Той ліс простягався на схід, і на світанку сонце зазірало в його похмуру гущавину пласким червоним оком. Деревя були старі, у них майже не було гілок унизу, тож сонце могло сягнути в глибину лісу. Хлопчик, який мав чудовий зір, теж далеко сягав поглядом.

Стовбури дерев височіли червоними колонами у світлі багряного сонця, і погляд хлопчика ковзав у проходах поміж ними. Йому здавалося, ніби дерева чекають на нього, бо він мав щось таке, без чого вони не могли обійтись. Але він був голодний, хотів повечеряти, тому й завагався.

Зненацька вдалині поміж дерев, куди заледве могли проникнути сонячні промені, він побачив дещо

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

неймовірно. Це був кінчик веселки – величеський і сяйливий. Хлопчаина порахував усі сім кольорів і спостеріг ще море відтінків за фіолетовим. А перед червоним був колір набагато чудовіший і загадковіший. Цього кольору він ніколи раніше не бачив. Виднівсья лише кінчик веселки, над лісом її не було.

«Золотий ключ!» – вирішив хлопчик і, миттю вискочивши з дому, помчав до лісу.

Він встиг пробігти зовсім недалеко до заходу сонця. Однак веселка все ще світилась і навіть ставала яскравішою. Бо веселка Казкового краю не залежить від сонця, як у нас. Тож дерева вітали його. Куці розступалися. Веселка сяяла все променистіше й променистіше. І ось він уже за два дерева від неї.

Це було грандіозне сяйво в лісовій тиші: неймовірно, прекрасне; ніжне поєднання кольорів – кожний окремо, але в гармонії з іншими. Тепер він міг бачити все до дрібниць. Веселка піднімалася високо в синє небо, але вигин був такий незначний, що він не міг сказати, де ж буде вінець арки. Це була лише невелика частинка величезного лука.

Хлопець стояв, милуючись цим дивом, забувши про все на світі від зачарування – навіть про ключ, за яким він сюди примчав. Веселка ставала дедалі гарнішою. Бо в кожному з кольорів, такому ж великому, як колона храму, йому виднілись красиві постаті, які ніби повільно піднімалися гвинтовими сходами. Фігури з'являлися нерівномірно – то одна, то натовп, ось зараз декілька,

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

а тепер жодної... Чоловіки, жінки, діти – усі різні, усі прекрасні.

Він ступив ближче – усе зникло без сліду. Хлопчик стурбовано подався назад, і неймовірно прегарне видиво поновилося. Тож він задовольнився тим, що стоїть на найближчій відстані, з якої можна милуватися постатями фантастичних кольорів, що піднімалися на невідому височінь по веселці, кінець якої не мав чітких контурів, а розчинявся в небесній блакиті.

Тут він спам'ятався і знову згадав про золотий ключ. Кмітливий хлопець постарався відшукати основу веселки, аби він міг знайти ключ, якщо та раптом зникне. Здебільшого веселка опиралась на галявину, вкриту мохом.

Тим часом у лісі геть стемніло, світилася лише веселка. Проте вона зникла, щойно зійшов місяць. Куди б він не ступив – веселки вже не було видно... Тоді хлопчина вклався на килимі з моху, щоби почекати, доки зійде сонце й можна буде пошукати ключа, і миттю заснув.

Прокинувся він від того, що сонце зазірало йому в очі. Хлопець відвернувся й побачив серед моху, зовсім поряд, щось блискуче. Це був золотий ключ! Ніжка його була зі звичайного, проте дуже яскравого золота, верхівка ж – оригінальної форми, усіяна сапфірами. Хлопчик у захваті простяг руку і взяв ключ.

Трохи полежав, крутячи цю річ у руках і милуючись нею. Потім хутко підхопився на ноги, пригадавши, що ця гарна річ ще не принесла користі. Де був той замок, який може відчинити ключ? Він має десь бути, бо хто ж

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

робитиме ключ без замка? Де ж його шукати? Хлопчина роззирнувся навсібіч, однак не побачив замкової щілини ні у хмарах, ні у траві, ні у деревах.

Хлопця вже огорнув розпач – аж ураз у лісі щось зблиснуло. Лише один проблиск, але він вирішив, що то світло веселки, і рушив туди.

Тепер повернімось на край лісу.

Недалеко від будинку, де мешкав хлопець, стояла оселя купця, який часто їздив у торгових справах дуже далеко. Кілька років тому він втратив дружину й мав лише дитину, маленьку дівчинку, яку залишав під опікою двох недбалих служниць. Тож дівчинка ходила погано вдягнена та нечепурна, іноді її ще й ображали.

А всім відомо, що крихітні створіння, яких називають феями (у Казковій країні є їх багато різних видів), гидливо ставляться до бруду. І справді, феї дуже сердяться на неакуратних людей. Вони звикли до прекрасних дерев та квітів, до охайності птахів і всіх лісових істот... Тож феї почуваються нещасними навіть у глибоких лісах та на своїх трав'янистих килимах, коли згадують, що те ж самісіньке місячне світло огортає неприбрану, некомфортну оселю. І дуже люті на людей, які там мешкають; і вони з радістю звели б їх зі світу, коли б могли. Вони хочуть, щоби вся земля була красивою і чистою. Тож щипають покоївок до синців і роблять усілякі капості, аби ті не забували прибирати.

Цей будинок був, однак, дуже занедбаний, і в лісових фей увірвався терпець. Вони випробували всі можливі

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>